

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดภูเก็ต

วันที่ ๓๑ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ความแพ่ง

ระหว่าง	{	นางบุญศรี	ที่ ๑	โจทก์
		นางสาวจินดารัตน์	ที่ ๒	
		นายแอ้ว		จำเลย
เรื่อง		ละเมิด ขับไล่		
ระหว่าง	{	นางบุญศรี	ที่ ๑	โจทก์
		นางสาวจินดารัตน์	ที่ ๒	
		นายวรรณณ		จำเลย
เรื่อง		ละเมิด ขับไล่		
ระหว่าง	{	นางบุญศรี	ที่ ๑	โจทก์
		นางสาวจินดารัตน์	ที่ ๒	
		นายนิรันดร์		จำเลย
เรื่อง		ละเมิด ขับไล่		
ระหว่าง	{	นางบุญศรี	ที่ ๑	โจทก์
		นางสาวจินดารัตน์	ที่ ๒	
		นายบัญชา		จำเลย
เรื่อง		ละเมิด ขับไล่		

- ๒ -

คดีทั้งสี่สำนวนนี้ศาลสั่งรวมการพิจารณา โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองในทั้งสี่สำนวนว่า โจทก์ที่ ๑ และโจทก์ที่ ๒ และเรียกจำเลยในสำนวนที่หนึ่งถึงที่สี่ว่า จำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๓ และจำเลยที่ ๔ ตามลำดับ

โจทก์ทั้งสองฟ้องและแก้ไขคำฟ้องทั้งสี่สำนวนว่า โจทก์ทั้งสองรับมอบอำนาจจากผู้จัดการมรดกอื่นอีกแปดคนให้มีอำนาจฟ้องขับไล่ผู้บุกรุกและอยู่อาศัยในโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๓๒๔ ตำบลราไวย์ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ที่ดินพิพาท เมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๗ โจทก์ทั้งสองและผู้จัดการมรดกอื่นอีกแปดคนได้รับแต่งตั้งเป็นผู้จัดการมรดกของนายทันและนางจับ ร่วมกันตามคำสั่งของศาลนี้ ในคดีหมายเลขแดงที่ ๙๐๙/๒๕๕๗ ที่ดินพิพาทเป็นทรัพย์สินมรดก มีชื่อโจทก์ทั้งสองและผู้จัดการมรดกอื่นอีกแปดคนถือกรรมสิทธิ์ในฐานะผู้จัดการมรดก เมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๓ นายจำเริญ ในฐานะผู้จัดการมรดกของนายทัน จดทะเบียนแบ่งแยกที่ดินเนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน ๗๓ เศษ ๙ ส่วน ๑๐ ตารางวา โดยไม่มีบุคคลใดคัดค้าน ทายาทของนายทันและนางจับ เข้าครอบครองที่ดินพิพาทและปลูกบ้านพักอาศัยแปดหลัง แบ่งการครอบครองที่ดินเป็นส่วนสี่ ต่อมาโจทก์ทั้งสองและผู้จัดการมรดกอื่นอีกแปดคนประสงค์จะแบ่งปันที่ดินให้แก่ทายาท เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๘ จึงยื่นขอรังวัดสอบเขตที่ดิน แต่เจ้าพนักงานที่ดินไม่สามารถทำการรังวัดได้เนื่องจากถูกชาวบ้านซึ่งอ้างว่า เป็นชาวเลหรือชาวไทยใหม่ ชัดขวาง จำเลยที่ ๑ ครอบครองบ้านเลขที่ ๑๑๗/๒ หมู่ที่ ๒ ตำบลราไวย์ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ซึ่งปลูกสร้างในที่ดินพิพาทโดยสิทธิอาศัยของนายทันและนางจับ เพื่อใช้เป็นบ้านพักอาศัยขนาดกว้าง ๖ เมตร ยาว ๗ เมตร เนื้อที่ประมาณ ๔๒ ตารางเมตร จำเลยที่ ๒ ครอบครองและเป็นเจ้าของร้านอาหารไม่มีเลขที่ปลูกติดกับบ้านเลขที่ ๑๑๗/๒ ของจำเลยที่ ๑ โดยอาศัยสิทธิของนายทันและนางจับ ขนาดกว้าง ๕.๕ เมตร ยาว ๗ เมตร เนื้อที่ประมาณ ๓๘.๕๐ ตารางเมตร จำเลยที่ ๓ ครอบครองบ้านไม่มีเลขที่ หมู่ที่ ๒ ตำบลราไวย์ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ซึ่งปลูกสร้างในที่ดินพิพาทโดยอาศัยสิทธิของนายทันและนางจับ เพื่อใช้เป็นบ้านพักอาศัยขนาดกว้าง ๖ เมตร ยาว ๗ เมตร

- ๓ -

เนื้อที่ประมาณ ๔๒ ตารางเมตร จำเลยที่ ๔ ครอบครองร้านอาหารติดกับบ้านเลขที่ ๑๑๗/๒ ของจำเลยที่ ๑ โดยอาศัยสิทธิของนายทันและนางจับ ขนาดกว้าง ๖ เมตร ยาว ๗ เมตร เนื้อที่ประมาณ ๔๒ ตารางเมตร ผู้จัดการมรดกของนายทันและนางจับ ไม่ประสงค์ให้จำเลยทั้งสี่ครอบครองบ้านและร้านอาหารดังกล่าวต่อไป จึงบอกกล่าว จำเลยทั้งสี่ด้วยวาจาเพื่อให้ออกจากที่ดินพิพาท แต่จำเลยทั้งสี่เพิกเฉย ที่ดินพิพาทตั้งอยู่ในย่านธุรกิจท่องเที่ยว การกระทำของจำเลยทั้งสี่ทำให้ผู้จัดการมรดกของนายทันและนางจับได้รับความเสียหาย ที่ดินพิพาทสามารถนำออกให้บุคคลภายนอกเช่าได้ค่าเช่าเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ขอให้จำเลยทั้งสี่รื้อถอนขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกจากที่ดินพิพาท และให้จำเลยทั้งสี่ชดใช้ค่าเสียหายเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะรื้อถอนและขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไปจนเสร็จ

จำเลยทั้งสี่ให้การในทำนองเดียวกันว่า โจทก์ทั้งสองไม่มีอำนาจฟ้องเนื่องจากการมอบอำนาจไม่สมบูรณ์ ไม่ทำตามแบบที่กฎหมายกำหนด หนังสือมอบอำนาจปลอม โจทก์ทั้งสองเคยฟ้องจำเลยที่ ๔ เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๖๐๖/๒๕๕๘ และคดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๔๙/๒๕๕๘ ของศาลนี้ ซึ่งมีประเด็นแห่งคดีเช่นเดียวกับคดีนี้ และคดียังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๘ การที่โจทก์ทั้งสองนำคดีในเรื่องเดียวกันมาฟ้องจำเลยที่ ๔ จึงเป็นฟ้องซ้อน ต้องห้ามตามกฎหมาย จำเลยที่ ๑ พักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๑๑๗/๒ หมู่ที่ ๒ ตำบลราไวย์ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต จำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ครอบครองร้านอาหารซึ่งปลูกติดกับบ้านเลขที่ ๑๑๗/๒ ของจำเลยที่ ๑ โดยสืบสิทธิมาจากบิดามารดาของจำเลยที่ ๑ ไม่ได้โดยอาศัยสิทธิของนายทันและนางจับ จำเลยที่ ๓ พักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๑๓๕ (ที่ถูกรับ บ้านเลขที่ ๑๑๕) หมู่ที่ ๒ ตำบลราไวย์ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ไม่ใช่บ้านไม่มีเลขที่ตามที่โจทก์ทั้งสองฟ้อง โจทก์ทั้งสองจึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๓ โฉนดที่ดินเลขที่ ๘๓๒๔ หมู่ที่ ๒ ตำบลราไวย์ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย นายทันแจ้งต่อเจ้าพนักงานที่ดินว่าตนมีสิทธิครอบครองอันเป็นความเท็จ ความจริงแล้วมีชุมชนชาวราไวย์พักอาศัยอยู่ในที่ดินพิพาท

- ๔ -

และประกอบอาชีพมายาวนาน นายหันไม่เคยเข้าครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๕ บัญญัติว่า "การแจ้งการครอบครองไม่ก่อให้เกิดสิทธิขึ้นใหม่แก่ผู้แจ้งแต่ประการใด" ดังนั้นเมื่อนายหันไม่มีสิทธิในที่ดินพิพาท ทายาทที่รับโอนที่ดินต่อมาจึงไม่มีสิทธิในที่ดินพิพาทเช่นกัน ชุมชนชาวเลราไวหรือชาวไทยใหม่พักอาศัยและสร้างบ้านเรือนในที่ดินพิพาทก่อนปี ๒๔๙๗ แต่มิได้แจ้งการครอบครองเนื่องจากไม่ทราบขั้นตอนการขออนุญาตที่ดิน โฉนดที่ดินพิพาทไม่มีการรังวัดสอบเขตที่ดินโดยชอบด้วยกฎหมาย การฟ้องคดีของโจทก์ทั้งสองเป็นการใช้สิทธิไม่สุจริต โจทก์ทั้งสองไม่เคยบอกกล่าวให้จำเลยทั้งสองออกจากที่ดินพิพาท โจทก์ทั้งสองไม่ได้รับความเสียหายและไม่สามารถนำที่ดินพิพาทออกให้เช่าได้ เดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ขอให้ยกฟ้อง

พิเคราะห์คำฟ้อง คำให้การ และพยานหลักฐานของโจทก์ทั้งสองและจำเลยทั้งสองแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติในเบื้องต้นว่า โจทก์ทั้งสองและผู้จัดการมรดกอื่นอีกแปดคนเป็นผู้จัดการมรดกของนายหันและนางจับ เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ผู้จัดการมรดกของนายหันและนางจับจดทะเบียนรับโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดเลขที่ ๘๓๒๔ ตำบลราไว อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต เนื้อที่ ๘ ไร่ ๒ งาน ๔๖ เศษ ๙ ส่วน ๑๐ ตารางวา ที่ดินพิพาท เป็นชื่อของผู้จัดการมรดกร่วมกัน ตามสำเนาโฉนดที่ดินเอกสารหมายเลข จ.๒ จำเลยที่ ๑ เป็นผู้ครอบครองบ้านเลขที่ ๑๑๗/๒ ซึ่งตั้งอยู่ในที่ดินพิพาท จำเลยที่ ๑ เป็นบิดาของจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ จำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ครอบครองร้านอาหารซึ่งปลูกติดกับบ้านเลขที่ ๑๑๗/๒ ของจำเลยที่ ๑ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกว่า โจทก์ทั้งสองมีอำนาจฟ้องคดีหรือไม่ โจทก์ทั้งสองอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความในทำนองเดียวกันว่า ในการฟ้องคดีนี้ผู้จัดการมรดกของนายหันและนางจับมอบอำนาจให้โจทก์ทั้งสองมีอำนาจฟ้องและดำเนินคดีแทนตามสำเนาทันหนังสือมอบอำนาจเอกสารหมายเลข จ.๖ จำเลยทั้งสองให้การต่อสู้ว่าหนังสือมอบอำนาจไม่สมบูรณ์ และเป็นหนังสือมอบอำนาจปลอม เนื่องจากผู้มอบอำนาจไม่ลงลายมือชื่อในหนังสือมอบอำนาจ

- ๕ -

เห็นว่า หนังสือมอบอำนาจเอกสารหมายเลข จ.๖ ทุกฉบับ มีลายมือชื่อผู้มอบอำนาจและผู้รับมอบอำนาจครบถ้วน ทั้งระบุให้โจทก์ทั้งสองเป็นผู้รับมอบอำนาจมีอำนาจฟ้องร้องดำเนินคดีกับผู้บุกรุกที่ดินพิพาทได้ เมื่อจำเลยทั้งสองไม่นำสืบให้ปรากฏว่าลายมือชื่อผู้มอบอำนาจตามหนังสือมอบอำนาจเป็นลายมือชื่อปลอมหรือไม่ถูกต้องอย่างไร ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ตามทางนำสืบโจทก์ว่าหนังสือมอบอำนาจชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนที่จำเลยทั้งสองให้การต่อสู้ว่าโจทก์ทั้งสองฟ้องขับไล่จำเลยทั้งสองออกจากที่ดินพิพาทโดยไม่บอกกล่าวก่อนนั้น เห็นว่า ในคดีฟ้องขับไล่ไม่มีกฎหมายบังคับให้ต้องบอกกล่าวก่อนฟ้องคดี การที่โจทก์ทั้งสองจะได้บอกกล่าวให้จำเลยทั้งสองออกจากที่ดินพิพาทก่อนฟ้องคดีหรือไม่ จึงมิใช่ข้อสำคัญอันจะทำให้โจทก์ทั้งสองไม่มีอำนาจฟ้อง โจทก์ทั้งสองจึงมีอำนาจฟ้อง

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า บ้านไม่มีเลขที่ตามคำฟ้องเป็นบ้านของจำเลยที่ ๓ หรือไม่ และบ้านหลังดังกล่าวอยู่ในที่ดินพิพาทหรือไม่ จำเลยที่ ๓ ให้การต่อสู้ว่าบ้านไม่มีเลขที่ หมู่ที่ ๒ ตำบลราไวย์ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ตามคำฟ้องโจทก์ทั้งสอง มิใช่บ้านของจำเลยที่ ๓ จำเลยที่ ๓ พักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๑๑๕ หมู่ที่ ๒ ตำบลราไวย์ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ตามภาพถ่ายหมายเลข ล.๖ ซึ่งไม่อยู่ในที่ดินพิพาท เห็นว่า โจทก์ทั้งสองมีหน้าที่นำสืบให้ได้ข้อเท็จจริงว่าบ้านไม่มีเลขที่ตามคำฟ้องเป็นบ้านของจำเลยที่ ๓ และบ้านหลังดังกล่าวอยู่ในที่ดินพิพาทตามที่โจทก์ทั้งสองกล่าวอ้างโดยโจทก์ทั้งสองอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความประกอบแผนที่สังเขป เอกสารหมายเลข จ.๑๖ ยืนยันว่าบ้านไม่มีเลขที่ดังกล่าวเป็นบ้านของจำเลยที่ ๓ และตั้งอยู่ในที่ดินพิพาท แต่เมื่อตรวจแผนที่สังเขป เอกสารหมายเลข จ.๑๖ แล้วพบว่า เป็นเอกสารที่ฝ่ายโจทก์จัดทำขึ้นฝ่ายเดียว ไม่มีเจ้าหน้าที่ของรัฐรับรองความถูกต้อง อีกทั้งโจทก์เองก็นำสืบว่า จำเลยที่ ๓ พักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๑๑๕ หมู่ที่ ๒ ตำบลราไวย์ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ในฐานะผู้อาศัย ตามแบบรับรองรายการทะเบียนราษฎร ตามเอกสารหมายเลข จ.๒๑ อันเป็นการเชื่อมกับที่จำเลยที่ ๓ ให้การต่อสู้และนำสืบว่า จำเลยที่ ๓ ไม่ได้ครอบครองบ้านไม่มีเลขที่ แต่พักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๑๑๕ ซึ่งไม่อยู่ในที่ดินพิพาท และอยู่ห่างจาก

- ๖ -

ที่ดินพิพาทประมาณ ๕๐๐ เมตร ตามภาพถ่ายหมาย ล.๖ เมื่อโจทก์ทั้งสองไม่มีพยานหลักฐานอื่นมายืนยันให้น่าเชื่อว่าบ้านไม่มีเลขที่ดังกล่าวจำเลยที่ ๓ เป็นผู้ครอบครองและอยู่ในที่ดินพิพาทจริง พยานหลักฐานที่โจทก์ทั้งสองนำสืบมาจึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่าบ้านไม่มีเลขที่ตามคำฟ้องโจทก์ทั้งสองเป็นบ้านของจำเลยที่ ๓ โจทก์ทั้งสองจึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๓

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า คำฟ้องโจทก์ทั้งสองสำหรับจำเลยที่ ๔ เป็นฟ้องซ้อนหรือไม่ จำเลยที่ ๔ ให้การต่อสู้และนำสืบว่า โจทก์ทั้งสองเคยยื่นฟ้องจำเลยที่ ๔ เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๖๐๖/๒๕๕๘ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๔๙/๒๕๕๘ ของศาลนี้ ให้จำเลยที่ ๔ รื้อถอนและขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกจากที่ดินพิพาทคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ตามสำเนาฎีกาจำเลย เอกสารหมาย ล.๓ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ทั้งสองฟ้องคดีในฐานะผู้จัดการมรดกของนายทันและนางจับ อันถือเป็นการฟ้องคดีแทนทายาทของนายทันและนางจับทุกคน คดีก่อนโจทก์ทั้งสองฟ้องคดีในฐานะทายาทของนายทันและนางจับเนื่องจากเป็นผู้มีชื่อในโฉนดที่ดินพิพาทซึ่งเป็นทรัพย์สินมรดกของนายทันและนางจับ การฟ้องคดีของโจทก์ทั้งสองจึงเป็นการฟ้องร้องแทนทายาทของนายทันและนางจับทุกคนเช่นกัน คู่ความในคดีก่อนกับคดีนี้จึงเป็นคู่ความเดียวกัน เมื่อทั้งสองคดีมีข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นเดียวกันว่าจำเลยที่ ๔ มีสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาทหรือไม่ การที่โจทก์ทั้งสองและผู้จัดการมรดกอื่นอีกแปดคนในฐานะผู้จัดการมรดกของนายทันและนางจับ นำคดีในเรื่องเดียวกันมาฟ้องเป็นคดีนี้อีก ในขณะที่คดีก่อนยังอยู่ในระหว่างการพิจารณา คำฟ้องโจทก์ทั้งสองสำหรับจำเลยที่ ๔ ในคดีนี้จึงเป็นฟ้องซ้อน ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา ๑๗๓ วรรคสอง (๑) โจทก์ทั้งสองจึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๔

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายว่า โจทก์ทั้งสองและทายาทอื่นของนายทันและนางจับ เป็นเจ้าของที่ดินพิพาทหรือไม่ โจทก์ทั้งสองอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความทำนองเดียวกันว่า โจทก์ทั้งสองและทายาทอื่นรวมสิบคนในฐานะผู้จัดการมรดก

- ๗ -

ของนายทันและนางจับมีชื่อถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๘๓๒๔ ตำบลราไวย์ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต เนื้อที่ ๘ ไร่ ๒ งาน ๔๖ เศษ ๙ ส่วน ๑๐ ตารางวา ที่ดินพิพาทเมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๘ ผู้จัดการมรดกของนายทันและนางจับมอบอำนาจให้นายปรัชญา นำช่างรังวัดของสำนักงานที่ดินทำการรังวัดเพื่อแบ่งปันที่ดินพิพาทแต่มีบุคคลขัดขวางไม่ยินยอมให้ทำการรังวัด นายปรัชญาและนางสาวพัฒนลดา ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานที่ดินและช่างรังวัด จึงไปแจ้งความเป็นหลักฐานไว้ที่สถานีตำรวจภูธรฉลองตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี เอกสารหมาย จ.๑๐ และ จ.๑๑ จากการตรวจสอบพบว่า จำเลยที่ ๑ ปลุกสร้างบ้านเลขที่ ๑๑๗/๒ ในที่ดินพิพาท โดยอาศัยสิทธิของนายทันและนางจับ จำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ปลุกสร้างร้านอาหารในที่ดินพิพาทติดกับบ้านเลขที่ ๑๑๗/๒ ของจำเลยที่ ๑ โดยไม่ได้รับความยินยอมจากนายทันและนางจับ บริเวณที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ปลุกสร้างร้านอาหาร จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นบิดาของจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ เข้าจากนายจำเริญ ซึ่งเป็นผู้จัดการมรดกของนายทันและนางจับในขณะนั้น แต่เมื่อครบกำหนดตามสัญญาเช่า จำเลยที่ ๑ ไม่ดำเนินการต่อสัญญาเช่า ตามสำเนาสัญญาเช่าและสำเนาทันหนังสือบอกกล่าวการสิ้นสุดสัญญาเช่า เอกสารหมาย จ.๑๓ และ จ.๑๔ จำเลยที่ ๓ ปลุกสร้างบ้านไม่มีเลขที่ในที่ดินพิพาทโดยอาศัยสิทธิของนายทันและนางจับ บ้านเลขที่ ๑๑๗/๒ ของจำเลยที่ ๑ ร้านอาหารของจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ และบ้านไม่มีเลขที่ของจำเลยที่ ๓ ปรากฏตามแผนที่สังเขป เอกสารหมาย จ.๑๒ จ.๑๕ จ.๑๖ และ จ.๑๗ จำเลยทั้งสี่ นำสืบในทำนองเดียวกันว่า จำเลยทั้งสี่อาศัยอยู่ในที่ดินพิพาทโดยได้รับสิทธิการครอบครองที่ดินสืบทอดมาจากบิดาและมารดาซึ่งเป็นชาวเลราไวย์หรือชาวไทยใหม่ตั้งแต่ก่อนปี ๒๔๙๓ สัญญาเช่าที่ดินระหว่างจำเลยที่ ๑ กับนายจำเริญ มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างร้านค้าขายพลาสติก กุ้งสด ตั้งวางจำหน่าย แต่ที่ดินพิพาทที่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ครอบครองเป็นบ้านและร้านอาหาร ที่ดินตามสำเนาสัญญาเช่า เอกสารหมาย จ.๑๓ จึงไม่ใช่ที่ดินพิพาทในคดีนี้ เห็นว่า โจทก์ทั้งสองและทายาทอื่นของนายทันและนางจับรวมสิบคนในฐานะผู้จัดการมรดกมีชื่อเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาท ตามสำเนา

- ๘ -

โฉนดที่ดินเลขที่ ๘๓๒๔ เอกสารหมาย จ.๒ โจทก์ทั้งสองจึงได้รับประโยชน์จาก
ข้อสันนิษฐานตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๑๓๗๓ ที่ว่าผู้มีชื่อใน
ทะเบียนเป็นผู้มีสิทธิครอบครอง เมื่อจำเลยทั้งสองให้การต่อสู้ว่า โฉนดที่ดินเลขที่ ๘๓๒๔
ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จำเลยที่ ๑ มีสิทธิครอบครองที่ดินพิพาทโดยสืบสิทธิมาจาก
บิดาและมารดา จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นบิดาของจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ให้สิทธิจำเลยที่ ๒
และที่ ๔ ปลูกสร้างร้านอาหารในที่ดินที่จำเลยที่ ๑ มีสิทธิครอบครองดังกล่าว จำเลยทั้งสอง
จึงมีภาระการพิสูจน์ในข้อนี้ จำเลยทั้งสองมีนายแสงชม ผู้เชี่ยวชาญของศาลยุติธรรมด้าน
การวิเคราะห์ภาพถ่ายทางอากาศและแผนที่ สำนักงานศาลยุติธรรม และมีประสบการณ์
เกี่ยวกับการอ่านแปลภาพถ่ายทางอากาศเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๔๐ ปี เป็นพยานเบิกความ
ว่า กรมสอบสวนคดีพิเศษมอบหมายให้พยานทำการอ่านแปลและวิเคราะห์ภาพถ่าย
ทางอากาศในพื้นที่ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของชุมชนชาวเลเราไว้อยู่ ตามเอกสารหมาย ล.๗
โดยนำภาพถ่ายทางอากาศในปี ๒๔๙๓, ๒๕๑๐, ๒๕๑๙, ๒๕๓๘, ๒๕๔๕, ๒๕๕๒
และภาพจากเว็บไซต์กูเกิลแมพมาเปรียบเทียบกัน พยานจัดทำรายงานการวิเคราะห์
ภาพถ่ายทางอากาศไว้ตามเอกสารหมาย ล.๘ ว่า ตามภาพถ่ายทางอากาศในปี ๒๔๙๓
ปรากฏว่าบริเวณตำแหน่งที่ดินโฉนดเลขที่ ๘๓๒๔ มีหมู่บ้านชาวเลอยู่อาศัยในสวน
มะพร้าวคิดเป็นเนื้อที่ประมาณ ๗ ไร่เศษ และมีที่นาคิดเป็นเนื้อที่ประมาณ ๓ ไร่เศษ
ต่อมาเมื่อมีประชากรเพิ่มมากขึ้น ตามภาพถ่ายทางอากาศในปี ๒๕๑๐, ๒๕๑๙, ๒๕๓๘,
๒๕๔๕ และปี ๒๕๕๒ จึงมีความหนาแน่นของหมู่บ้านชาวเลเพิ่มมากขึ้น และในปัจจุบัน
ชาวเลปลูกบ้านอยู่อย่างแออัดเต็มพื้นที่ โดยมีชาวไทยเข้ามาตั้งบ้านเรือนอยู่อาศัยในสวน
มะพร้าวเป็นสัดส่วน ชาวเลร้อยละ ๗๐ ชาวไทยร้อยละ ๓๐ ตามรายงานการวิเคราะห์
ภาพถ่ายทางอากาศ เอกสารหมาย ล.๘ แผ่นที่ ๑๙ พยานยืนยันว่าชาวเลเราไว้อยู่ปลูกบ้าน
เป็นหมู่บ้านก่อนมีการแจ้งการครอบครองเมื่อปี ๒๔๙๘ นอกจากนี้ พยานยังมีความ
เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการตรวจสอบอายุต้นมะพร้าวโดยการดูจากรอยแผลข้างลำต้น
เมื่อพยานดูจากภาพถ่ายขณะที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ

- ๙ -

เสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมราษฎรชาวเลราไว้อยู่เมื่อปี ๒๕๐๒ ตามภาพถ่ายหมาย ล.๙ พยานยืนยันว่ามีหมู่บ้านชาวเลราไว้อยู่แล้วและมีการปลูกบ้านอยู่ในสวนมะพร้าว กระจายเต็มพื้นที่ ต้นมะพร้าวมีอายุไม่น้อยกว่า ๓๐ ปี และมีต้นมะพร้าวจำนวนมาก มีอายุไม่น้อยกว่า ๔๕ ปี มีพันตำรวจโทประจักษ์ ผู้บัญชาการสำนักคดีคุ้มครองผู้บริโภค และสิ่งแวดล้อม กรมสอบสวนคดีพิเศษ และได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการแก้ปัญหาที่ดิน ที่ทำกิน พื้นที่ทางจิตวิญญาณของชุมชนชาวเล เบิกความเป็นพยานว่า เมื่อปี ๒๕๕๗ พยานร่วมกับเจ้าหน้าที่กรมสอบสวนคดีพิเศษ สำนักศิลปากรที่ ๑๕ (ภูเก็ต) สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ ชุดค้นโครงกระดูกในที่ดินพิพาทและพบโครงกระดูกมนุษย์ ๒ โครง สำนักงานศิลปากรที่ ๑๕ (ภูเก็ต) จัดทำรายงานว่าชุมชนชาวเลราไว้มีประวัติศาสตร์ความเป็นมาประมาณ ๑๐๐ ปี และจากการชุดค้นแสดงว่ามีการเข้ามาใช้พื้นที่บริเวณนี้ไม่น้อยกว่า ๖๐ ปี แล้ว ตามรายงานการชุดค้นทางโบราณคดี เอกสารหมาย ล.๒๔ หน้า ๖๑ ต่อมาพยานส่งมอบโครงกระดูกให้แก่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์เพื่อนำไปตรวจหาสารพันธุกรรมและเปรียบเทียบกับสารพันธุกรรมของชาวเลราไว้ที่อาศัยอยู่ในที่ดินพิพาท นอกจากนี้ พยานทำการสืบสวนเกี่ยวกับการศึกษาของนักเรียนในโรงเรียนวัดสว่างอารมณ์ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ตั้งอยู่ใกล้กับชุมชนชาวเลราไว้มากที่สุด พบว่ามีชาวเลราไว้เข้ามาเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้ตั้งแต่ก่อนปี ๒๔๙๘ จำนวน ๓๐ คน ตามแบบทะเบียนนักเรียนและรายงานการสอบสวน เอกสารหมาย ล.๒๕ และ ล.๒๖ นามสกุลของนักเรียนดังกล่าวเป็นนามสกุลเดียวกับที่ชาวเลราไว้เคยได้รับพระราชทานนามสกุลจากสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี เช่น นามสกุลไทยใหม่ ประมงกิจ บางจาก หลีกเกาะ เป็นต้น และมีการสอบปากคำชาวเลราไว้และญาติของชาวเลราไว้ที่เข้าเรียนที่โรงเรียนวัดสว่างอารมณ์และยังมีชีวิตอยู่ไว้ตามคำให้การ เอกสารหมาย ล.๒๗ และมีนายแพทย์วรวิทย์ ผู้ตรวจสอบ วิเคราะห์รูปแบบสารพันธุกรรมและความเชื่อมโยงของการถ่ายทอดทางพันธุกรรม สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม เป็นพยานเบิกความว่า พยานเป็นผู้ตรวจหาสารพันธุกรรม (ดีเอ็นเอ) ของโครงกระดูกที่ตรวจพบเปรียบเทียบกับ

- ๑๐ -

เยื่อกระดูกฟุ้งแก้มของบุคคลที่อาศัยอยู่ในชุมชนชาวเลราไว้อยู่รวม ๗๓ คน สามารถแบ่งลักษณะทางพันธุกรรมได้ ๖ รูปแบบ ผลปรากฏว่าสารพันธุกรรมที่พบในโครงกระดูกเป็นสารพันธุกรรมแบบเดียวกันและมีความเชื่อมโยงในลักษณะการถ่ายทอดทางพันธุกรรมสายเดียวกันกับบุคคลกลุ่มที่ ๑ ซึ่งประกอบด้วย นายจิ นายหวิน นายอาหลิน นายแข็ง เป็นต้น ตามรายงานการตรวจพิสูจน์สารพันธุกรรม เอกสารหมายเลข ๑๔ ถึง ๑๗ เห็นว่า แม้รายงานการตรวจพิสูจน์สารพันธุกรรมของโครงกระดูกที่ขุดพบในที่ดินพิพาทเปรียบเทียบกับสารพันธุกรรมของชาวบ้านในชุมชนชาวเลราไว้วัดจะจัดทำขึ้นโดยนายแพทย์วรวิทย์ ซึ่งเป็นผู้ตรวจสอบวิเคราะห์รูปแบบสารพันธุกรรมและความเชื่อมโยงของการถ่ายทอดทางพันธุกรรม ของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม การตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบสารพันธุกรรมจึงมีความน่าเชื่อถือและเป็นพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ก็ตาม แต่จากรายงานการประชุม เรื่องสิทธิในที่ดินระหว่างชุมชนชาวเลราไว้วัดกับผู้ครอบครองโฉนดที่ดินที่ออกทับซ้อนพื้นที่ตั้งชุมชนลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๗ ในรายงานการสืบสวนที่ ๑๒๙/๒๕๕๖ แฟ้มที่ ๓ ปรากฏข้อเท็จจริงว่า สำนักงานพิสูจน์บุคคลสูญหายชี้แจงว่า จากการบอกเล่าซากโครงกระดูกที่นำมาตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบกับน่าจะมียุ่ประมาณ ๑๔๐ ปี แต่ไม่สามารถวิเคราะห์ด้วยคาร์บอนได้เนื่องจากกระดูกมีอายุน้อยที่จะตรวจด้วยวิธีนี้ ทั้งตามรายงานการขุดค้นทางโบราณคดี เอกสารหมายเลข ๒๔ ไม่ได้ระบุชัดว่าโครงกระดูกที่ขุดพบมีอายุเท่าใด จึงแสดงว่าในความเป็นจริงแล้วทางคณะทำงานยังไม่สามารถยืนยันได้ด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์ที่มีความน่าเชื่อถือได้ว่า โครงกระดูกที่นายแพทย์วรวิทย์นำมาตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบกับนั้นจะมีอายุประมาณ ๑๔๐ ปี ดังที่มีการบอกเล่ามาจริงหรือไม่ ทั้งทางนำสืบของจำเลยไม่ปรากฏว่าผู้ที่บอกเล่าเป็นใคร และมีความน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใด ดังนั้นโครงกระดูกที่ขุดพบในที่ดินพิพาทแม้จะมีสารพันธุกรรมเชื่อมโยงกับชาวเลราไว้วัดก็ตาม แต่โครงกระดูกดังกล่าวอาจเป็นของบุคคลที่เกิดก่อนหรือหลังปี ๒๔๙๘ ก็ได้ ดังนั้นรายงานการตรวจพิสูจน์สารพันธุกรรมที่นายแพทย์วรวิทย์จัดทำขึ้น จึงไม่ใช่พยานหลักฐาน

- ๑๑ -

ที่เป็นเครื่องยืนยันว่าบรรพบุรุษของชาวเลเราไวยอาศัยอยู่ในที่ดินพิพาทก่อนปี ๒๔๙๘
อย่างไรก็ตาม จำเลยยังมีนายแสงชม ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญของศาลยุติธรรมด้านการ
วิเคราะห์ภาพถ่ายทางอากาศและแผนที่ของสำนักงานศาลยุติธรรม จึงถือเป็นผู้เชี่ยวชาญ
เฉพาะในการอ่านแปลและวิเคราะห์ภาพถ่ายทางอากาศ ทั้งยังมีประสบการณ์ในการอ่าน
แปลภาพถ่ายทางอากาศมานานกว่า ๔๐ ปี รายงานการวิเคราะห์ภาพถ่ายทางอากาศของ
พยานจึงเป็นพยานหลักฐานที่น่าเชื่อถือและมีน้ำหนักให้รับฟัง และมีพันตำรวจโทประวุธ
ซึ่งเป็นผู้บัญชาการสำนักคดีคุ้มครองผู้บริโภคและสิ่งแวดล้อม กรมสอบสวนคดีพิเศษ
ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานของรัฐปฏิบัติหน้าที่ในฐานะที่ได้รับมอบหมายและแต่งตั้งให้เป็น
เจ้าหน้าที่สืบสวนข้อเท็จจริงกรณีมีข้อร้องเรียนว่ามีการออกโฉนดที่ดินทับที่ดินทำกิน
ของชาวเลเราไวย จังหวัดภูเก็ต ไปยังกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม
และพยานได้ทำงานโดยประสานความร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญหลายภาคส่วน คำเบิกความ
ของพยานปากนี้จึงมีน้ำหนักให้รับฟัง ทั้งเมื่อพิจารณาจากพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบว่า
โฉนดที่ดินเลขที่ ๘๓๒๔ ออกโดยอาศัยแบบแจ้งการครอบครองที่ดินของนายพัน เมื่อวันที่
๒๓ พฤษภาคม ๒๔๙๘ ว่าครอบครองที่ดิน ๘ ไร่ ๓ งาน ๒๐ วา และได้ที่ดินมาจากการ
ซื้อขาย ตามสำเนาแบบแจ้งการครอบครองที่ดิน เอกสารหมาย จ.๓ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๐
กันยายน ๒๕๐๔ นายพันยื่นคำขอไต่สวนออกโฉนดที่ดิน ตามสำเนาใบไต่สวนออกโฉนด
ที่ดิน เอกสารหมาย จ.๔ ซึ่งระบุว่าได้ครอบครองที่ดินเนื้อที่ ๑๒ ไร่ ๒ งาน ๓๓ วา เมื่อ
พิเคราะห์เอกสารแบบแจ้งการครอบครองที่ดินและใบไต่สวนขอออกโฉนดที่ดินแล้ว
ปรากฏว่าเดิมนายพันแจ้งการครอบครองที่ดินไว้เพียง ๘ ไร่ ๓ งาน ๒๐ วา แต่นายพัน
กลับแจ้งในใบไต่สวนออกโฉนดที่ดินว่าครอบครองที่ดินเนื้อที่ ๑๒ ไร่ ๒ งาน ๓๓ วา
ซึ่งมากกว่าที่เคยแจ้งไว้ถึงเกือบ ๔ ไร่ ทั้งเมื่อพิเคราะห์ข้อความในใบไต่สวนออกโฉนด
ที่ดินเมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๐๔ นายพันแจ้งว่าได้ที่ดินมาจากการซื้อขายและสืบสร้าง
ทำเป็นสวนมะพร้าวมาประมาณ ๑๐ ปีเศษ ข้อเท็จจริงในข้อนี้ จำเลยมีนายแสงชม เบิก
ความว่า ขณะที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ เสด็จพระราชดำเนิน

- ๑๒ -

เยี่ยมราษฎรบริเวณชุมชนชาวเลราไว๋ หมู่ที่ ๒ ตำบลราไว๋ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๐๒ ตามรายงานการวิเคราะห์ภาพถ่ายทางอากาศ เอกสารหมายเลข ล.๘ แผ่นที่ ๒๔ และเอกสารหมายเลข ล.๙ ซึ่งเป็นตามภาพถ่ายที่สำนักพระราชวังบันทึกภาพไว้ ปรากฏว่าต้นมะพร้าวที่ปรากฏในภาพถ่ายดังกล่าวมีอายุไม่น้อยกว่า ๓๐ ปี และ ๔๕ ปี ดังนั้น ข้อเท็จจริงที่นายทันแจ้งต่อเจ้าพนักงานที่ดินในใบไต่สวนออกโฉนดที่ดินว่า ได้ทำประโยชน์ที่ดินพิพาทโดยการทำสวนมะพร้าวมาประมาณ ๑๐ ปีแล้ว จึงเป็นข้อพิรุธประการหนึ่ง นอกจากนี้ ตามภาพถ่ายดังกล่าวยังปรากฏว่ามีชาวเลราไว๋ปลูกบ้านพักอาศัยอยู่ในสวนมะพร้าวกระจัดกระจายเต็มพื้นที่ ซึ่งสอดคล้องกับที่นายแสงชมได้วิเคราะห์ภาพถ่ายทางอากาศปี ๒๔๙๓ ตามเอกสารหมายเลข ล.๘ แผ่นที่ ๑๙ ว่า ในที่ดินพิพาทมีต้นมะพร้าวขึ้นปกคลุมหมู่บ้านชาวเลเนื้อที่ประมาณ ๗ ไร่ ๓ งาน ๔๒ ตารางวา แต่ตามใบไต่สวนขอออกโฉนดที่ดินของนายทันเมื่อปี ๒๕๐๔ เอกสารหมายเลข จ.๔ ข้อ (๙) นายทันกลับระบุว่าที่ดินเป็นของตนโดยเด็ดขาดและไม่ระบุว่ามีบุคคลอื่นอาศัยอยู่ในที่ดินพิพาท การแจ้งข้อเท็จจริงในการไต่สวนออกโฉนดที่ดินของนายทันดังกล่าวจึงเป็นข้อพิรุธอีกประการหนึ่ง ทั้งยังขัดแย้งกับพยานหลักฐานทั้งจากการวิเคราะห์ภาพถ่ายทางอากาศปี ๒๔๙๓ โดยผู้เชี่ยวชาญ และภาพถ่ายขณะพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ เสด็จพระราชดำเนินเยือนชุมชนชาวเลราไว๋เมื่อปี ๒๕๐๒ ซึ่งเป็นการก่อนที่นายทันไปไต่สวนออกโฉนดที่ดินพิพาท เมื่อรับฟังพยานหลักฐานดังกล่าว ประกอบกับพยานหลักฐานจากทะเบียนนักเรียนของโรงเรียนวัดสว่างอารมณ์ซึ่งระบุว่า มีชาวเลราไว๋เข้ามาเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้ตั้งแต่ปี ๒๔๙๓ ซึ่งเป็นระยะเวลาก่อนที่นายทันแจ้งการครอบครองเมื่อปี ๒๔๙๘ จำนวน ๓๐ คน ตามแบบทะเบียนนักเรียนและรายงานการสอบสวน เอกสารหมายเลข ล.๒๕ และ ล.๒๖ จึงน่าเชื่อว่าในเวลาที่ยังการครอบครองและไต่สวนออกโฉนดที่ดินนั้น มีชาวเลราไว๋พักอาศัยอยู่ในที่ดินพิพาทแล้ว แต่นายทันกลับไม่แจ้งข้อเท็จจริงนี้ในการไต่สวนออกโฉนดที่ดินแต่อย่างใด หลักฐานการแจ้งการครอบครองและใบไต่สวนออกโฉนดที่ดินของนายทันจึงมีข้อพิรุธและมีน้ำหนัก

- ๑๓ -

รับฟังได้น้อย ส่วนที่โจทก์อ้างว่าที่ดินที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ปลุกสร้างร้านอาหาร จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นบิดาของจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ เข้าจากนายจำเริญ แต่เมื่อครบกำหนดตามสัญญาเช่าแล้ว จำเลยที่ ๑ ไม่ดำเนินการต่อสัญญาเช่า ตามสำเนาสัญญาเช่าและสำเนาหนังสือบอกกล่าว เอกสารหมาย จ.๑๓ และ จ.๑๔ เมื่อพิจารณาจากสำเนาสัญญาเช่าที่ดิน เอกสารหมาย จ.๑๓ ซึ่งระบุว่าเป็นการเช่าที่ดินโฉนดเลขที่ ๘๓๒๔ เพียงบางส่วน และมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างร้านค้าขายพลาสติก กุ้งสด ตั้งวางจำหน่าย แต่จากภาพถ่ายร้านอาหารของจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ตามเอกสารหมาย ล.๕ พบว่าร้านขายอาหารของจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ เป็นร้านอาหารที่มีใช่เป็นร้านค้าขายพลาสติก กุ้งสด วางจำหน่ายแต่อย่างใด ทั้งโจทก์ที่ ๑ และจำเลยทั้งสองเปิดความสอดคล้องกันว่า พื้นที่ที่มีการตั้งแผงขายพลาสติก กุ้งสด จะอยู่บริเวณหน้าชายหาดตามเอกสารหมาย ล.๒ ซึ่งอยู่ฝั่งตรงกันข้ามกับร้านอาหารของจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ และมีใช่บริเวณร้านอาหารของจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ นอกจากนี้ ตามคำฟ้องของโจทก์ทั้งสองระบุว่าร้านอาหารของจำเลยที่ ๒ มีเนื้อที่ประมาณ ๓๘.๕๐ ตารางเมตร ร้านอาหารของจำเลยที่ ๔ มีเนื้อที่ประมาณ ๔๒ ตารางเมตร รวมแล้วมีเนื้อที่ประมาณ ๘๐.๕๐ ตารางเมตร แต่ตามสำเนาหนังสือบอกกล่าวการสิ้นสุดสัญญาเช่าเอกสารหมาย จ.๑๔ ระบุว่าที่เช่ามีเนื้อที่ประมาณ ๕๐ ตารางเมตร เท่านั้น สัญญาเช่าเอกสารหมาย จ.๑๓ จึงยังมีข้อพิรุธว่าที่ดินที่เช่าเป็นพื้นที่เดียวกับบริเวณที่เป็นร้านอาหารของจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ หรือไม่ เมื่อโจทก์ทั้งสองมีพยานหลักฐานนำสืบเพียงว่า โจทก์ทั้งสองเป็นผู้จัดการมรดกของนายทัน และมีชื่อถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๓๒๔ ในฐานะผู้จัดการมรดกเท่านั้น พยานหลักฐานที่จำเลยที่ ๑ นำสืบมาข้างต้นจึงมีน้ำหนักมากกว่าพยานหลักฐานโจทก์ทั้งสอง น่าเชื่อว่านายทันไม่ได้ครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทตามที่แจ้งการครอบครอง แต่เป็นชาวเลราไว้เป็นผู้ครอบครองและทำประโยชน์อยู่ในที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๓๒๔ หมู่ที่ ๒ ตำบลราไว้ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ตั้งแต่ก่อนที่นายทันแจ้งการครอบครองเมื่อปี ๒๔๙๘ การแจ้งการครอบครองที่ดินและการยื่นคำขอออก

- ๑๔ -

โฉนดที่ดินของนายทันจึงเป็นเท็จ ส่งผลให้การออกโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๓๒๔ ตำบลราไวย์ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ของเจ้าพนักงานที่ดินไม่ชอบด้วยกฎหมาย พยานหลักฐานที่จำเลยนำสืบมามีน้ำหนักมั่นคงและรับฟังได้ ทั้งยังสามารถหักล้างพยานหลักฐานและข้อสันนิษฐานที่โจทก์ทั้งสองได้รับตามกฎหมายในฐานะผู้มีชื่อในโฉนดที่ดินว่า เป็นผู้มีสิทธิครอบครองด้วย เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ดังนี้ โจทก์ทั้งสองในฐานะผู้จัดการมรดกของนายทันจึงไม่อาจอาศัยสิทธิในโฉนดที่ดินที่ออกโดยมิชอบมาฟ้องขับไล่จำเลยทั้งสิ้นให้ออกจากที่ดินพิพาทได้

พิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ/

นายพีระพงศ์ เกียรติฤกษ์

นายบุญจวน พานิช